

#KLOOIENMETCOMPUTERS

ARNOUT VAN KEMPEN OVER ROMMELEN IN EEN DIGITALE WERELD

Jaren geleden was ik bij een bijeenkomst van #TUACC, een initiatief van Pieter de Kok dat accountants met hang naar vernieuwing bij elkaar bracht via het toen betrekkelijk nieuwe medium Twitter. Het was voor mij een van de eerste keren dat ik Marcel Pheijffer "in het echt" zag. Alles maakte wel indruk, maar als ik heel eerlijk ben is me het meeste bijgebleven dat Marcel een iPad had. Er zijn veel *gadgets* en *nerdy* zaken die me zijn bijgebleven, maar ik geloof niet dat iets ooit meer indruk heeft gemaakt dan die tablet.

Het was overigens niet de eerste. Microsoft had op dat moment al vrij lang ervaring opgedaan met een soort tablet-windows. Apple zelf had met de Newton pogingen gedaan, en PalmOS en PocketPC hadden hun succes gekend. En toch, de iPad was echt iets nieuws, iets revolutionairs en overigens ook iets waarvan vrijwel iedereen zich afvroeg wat je met een *oversized* iPhone, die niet kon bellen, in hemelsnaam moest doen.

Inmiddels is de iPad dunner geworden, krachtiger, mooier en heel veel duurder. Anders dan de norm bij Apple, zijn er ook nog eens enorm veel varianten op de markt. Niet alleen steeds weer andere kleuren, of verschil in opslagcapaciteit, maar echt andere modellen. De iPad, de iPad Air en de iPad Pro. En die dan weer met twee verschillende *pencils*, een bizarre hoeveelheid verschillende

toetsenborden, verschillende schermformaten en het gaat zo maar door.

Voor de professionele gebruiker is het volstrekt niet vanzelfsprekend dat je de Pro moet hebben, maar het is wel het model dat de meeste vragen oproept. De laatste variant, de M2, is op enkele details na identiek aan de vorige die, niet gek, ook wel de M1-variant mag heten. Deze M1- en M2-varianten van de Pro geven toegang tot alle technische mogelijkheden die Apple in haar tablets weet te propen. En dat is waar het raar wordt.

In de geschiedenis van de personal computer, waartoe ook de iPad inmiddels echt behoort, is het altijd de software geweest die de hardware-ontwikkelaars wist op te jagen. Een nog mooiere versie van Windows, een nog zwaardere game, een nog knapper stuk video-bewerking, het werd allemaal bedacht en moest dan wachten tot de hardware-ontwikkelaars het konden bijbenen. Programma's waren en zijn eigenlijk altijd hongerig voor nog meer capaciteit van de computer. Dat heeft tot gevolg dat de normale emotie van iemand die net een heel duur, heel krachtig platform heeft aangeschaft 'teleurstelling' is. Teleurstelling omdat de nieuwste software niet vooruit te branden is, de beloftes net niet worden waargemaakt omdat jouw systeem alweer van gisteren is en dus achterhaald.

De emotie van een bezitter van een iPad Pro M1 of M2 is ook 'teleurstelling'. Maar de reden is volledig omgekeerd: je weet dat het apparaat tot het beste in staat is dat er op de markt is. Je tablet overklast zonder enige moeite vrijwel iedere laptop op de markt. Opslag, processor-capaciteit, beeld, levensduur van de accu, *you name it*, het is zonder enig overdrijven van een superieure klasse. Alleen, de software kan het niet bijbenen.

Een van de meest opvallende voorbeelden daarvan zit in de *multitasking*. Iets dat voor iedere Windows-gebruiker al sinds versie 1.0 vanzelfsprekend is en waar ook MacOS intussen echt uitstekend mee uit de voeten kan. De iPad-hardware kan het lachend, maar de software bakt er niet veel van. Sinds enkele weken is iPadOS 16 uit, met weer een nieuwe poging, *Stagemanager* geheten. Weer een leuke poging, zeker. Maar de teleurstelling blijft. Alsof je met een Ferrari door een woonerf rijdt, totale *overkill*. ←